

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΟΝ ΜΥΣΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

(Ο Πετρόπης Πετρόπουλος, πλούσιος έμπορος, παντρεύει την κόρη του Έλένη με το Νίκο το Ζάτουρα, τραπέζικο υπάλληλο. Την ώρα του γάμου ο γαμπρός φεύγει κρυφά μαζί με τη μικρότερη αδελφή της νύφης, την Δώρα, την οποία λατρεύει και ή οποία τον αγαπά έπισης, αφήνοντας την νύφη, τα πεθερικά του και τους καλεσμένους, στο πειό ανεξήγητο μυστήριο...)

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Θέ μου ! τι έκαναν ;...
Όσο ήταν ο κίνδυνος νάνακαλυφθούν, νά πισθούν' όσο ήταν ή άγωνία της φυγής, αυτό δεν τό είχαν συλλογισθεί. Άλλ' όμα τό αυτοκίνητο βγήκε άπ' την πόλη, όμα τό κίνδυνος πέρασε, τό συλλογίσθηκαν κι' οι δύο. Και θά τους φάνηκε τόσο φοβερό, — ό γαμπρός ν' αφήσει μάρμαρο τη νύφη και νά τό σκάσει με την αδερφή της ! αυτή νά της άρπάξει τόν άρροβωνιαστικό και νά ξεκορτίσει ! — όστε αμόθυμα άγκυλιάσθηκαν, σά νά ζητούσαν ό ένας άπ' τόν άλλον ένίσχυση σέ μία λιποψυχία.

Άλλά τή βρήκαν κι' οι δύο στή στιγμή.
Ό έρωτάς των τούς την έδωσε. Κι' εκεί μέσ' στό κλειστό αυτοκίνητο που έτρεχε μ' όλην του τη γοηγοράδα πρός την Κηφισιά, ό Νίκος, σφίγγοντας στην άγκαλιά του και φιλώντας στό στόμα τη Δώρα, συλλογιζόταν : «Αυτή είναι ! την αγαπώ τόσο πολύ, πού δε μπορούσε νά γίνη άλλως !» Έκείνη πάλι, ή μικρούλα με τά γλαρά μάτια και την έρωτική φύση, ή γεννημένη θάλαγες για την άγάπη, φρίσσοντας σύσσωμη στην άνδρική άγκαλιά, αναγνώριζε πώς για μία τέτοια ήδονή, μία τέτοια ευτυχία, αξίζει νά δώσει και τη ζωή της : «Άς γίνη ό, τι γίνη !...»

Στό φωταγωγημένο σπίτι της χώρας, χωρίς καμμά ύποψία, ακόμα, περίμεναν τόν γαμπρό που είχε βγει «μιά στιγμή» γιατί κάτι είχε ξεχάσει, κι' έψαχναν νά βρούν τη Δώρα που είχε γίνει άφαντη, — πού νά τρώκωσε ; τί νά έκανε ; περίεργο !... — όταν τό αυτοκίνητο έφτασε στό σκοτεινό σπίτι, πού λες και κοιμόταν ανάμεσα στό δέντρο πού τό περιτοίχιζαν.

Δέν κοιμόταν όμως, — περίμενε άγρυπνο.
Ένα φωτάκι φέγγριζε άπό ένα παράθυρο και πριν μπουδ' ακόμα έκείνοι οι δύο στό κηπάκι, πριν άνεβούν τά σκαλάκια νά χτυπήσουν, ή πόρτα ανοίξει κι' όλο τή ισόγειο έλαμψε άπό ήλεκτρικά. Μιά μισόκοπη παρουσιάσθηκε στό άνοιγμα.

Ήταν ή κυρά-Εύδοκιά, ή υπηρέτρα, πού ό Νίκος είχε εγκαταστήσει άπο προχτές στή μικρή βίλλα. Ύπηρετούσε πρώτα στό πατρικό του. Την ήξερε καλά την Έλένη πού θά στεφάνωνε άπόψε ό κύριος. Κι' όταν είδε στό πλευρό του μίαν άλλη, μία μικρή, πού δεν της έμοιαζε, τά σάστισε.
— Μπá !...
— Έ ! τί έπαθες, κυρά-Εύδοκιά της είπε ό Νίκος φαιδρά. Αυτή είναι !. Δ'ν' τή γνωρίζεις ;...

Ή κυρά-Εύδοκιά την κοίταξε καλύτερα και την έγνώρισε... Καλέ, δεν ήταν ή κυρία Δώρα, ή αδερφή της κυρίας Έλένης, πού μία δυο φορές την είχε ιδεί μαζί της ; Πώς της έλεγε λοιπόν πώς ήταν αυτή ; Ή νύφη δηλαδή ;...
Και ψιθύρισε :
— Ή κυρία Δώρα... Κιλησπέραςας... Μά... πώς ;
Και ξαφνικά, σά νά βρήκε μία λύση στην άπορία της :
— Ά ! έκαμε, ή νύφη θάρρη πού ύστερα ;
Ό Νίκος έβαλε τά γέλια :

— Ποιά νύφη, καλέ ; Δέ σου είπα πώς είν' αυτή ; Ή γυναίκα μου, κυρά-Εύδοκιά !... Ναι, έχεις δίκιο, γιατί σ' ήξερες πώς δάπαιρα την Έλένη. Δέ σούπα όμως πώς τις τελευταίες μέρες τό μετανοιώσαμε, άλλάξαμε. Κι' αντί νά στεφανωθούμε με την Έλένη, στεφανωθήκαμε με τη Δώρα. Κατάλαβες τώρα ;
Ναι, δεν ήταν κανένα παράξενο... Πράγματα πού γίνονται, συλλογι-

στηκε ή κυρά-Εύδοκιά. Μά πάλι, έτσι άξια ; Δέν μπορούσε νά τό καλοπιστέψη. Και με πολύ διαταγμό, με πολύ βιαστικό χαμόγελο, ψιθύρισε :

— Έτσι ;... Καλά... Νά ζήσετε...
Ό Νίκος έκαμε τό θυμωμένο :

— Έ, μά για νά σου πώ ! Νομίζεις πώς σέ κοροϊδεώ ;... Νά λοιπόν, νά ιδής και νά πιστέψης !...

Και σά νά ζητούσε άφομή για ν' άγκαλιάσει πάλι τη Δώρα, την έπιασε, τή βόηθησε νά βγάλη τό έπανωφόρι, την έκαμε νά λάμψη με τό ουρανό άσημοκενημένο φουστανάκι, — τό ντεκολτέ πού είχε βάλει για τό στεφάνωμα της αδερφής της, — την άρπαξε, την έσφιξε, τή γέμισε φιλιά, κήθηκε μαζί της, ένα κουβάρι, εκεί στό ψάθινο καναπεδάκι τού μεγάλου άντρε, κι' έξακολούθησε τά φιλιά με μανία.

— Φίλια με λοιπόν και σ'ε, της έλεγε, για νά ιδής και νά πισθής ή κυρά-Εύδοκιά πώς είσαι ή νύφη ! ή γυναίκα μου ! ή γυναίκα μου !

Ό, ή κυρά-Εύδοκιά είχε πεισθεί με τό πρώτο. Πράγματα πού γίνονται, πώς τό θές ;... Εκείνοι οι δύο όμως δεν έννοούσαν νά ξεκολλήσουν. Είχαν ξεχάσει για ποιά σκοπό τόκαναν. Δεν κοίταζαν πιά παρ' τό σκοπό τους, τό μεγάλο τους σκοπό. Και χωρίς νά τους νοιάξη άν ήταν μπροστά ή ύπηρέτρια, — άς έφευγε επιτέλους, — έξακολουθούσαν άτέλειωτα τά παράφορα τους φιλιό, ξεπλωμένοι σχεδόν στό καναπεδάκι εκείνο πού μόλις τούς χοροΐσε, και κουνιόταν τό κακόμοιρο, κι' έτριζε με μία χαρούμενη θάλαγες έκπληξη για την άπροσδόκητη τύχη...

Έχουν και τ' άψυχα την ψυχή τους. Κι' ένα φτωχό ψάθινο καναπεδάκι, ξεχασμένο στό άντρε, όταν τό παίρνουν έξαφρα για νευματική παστάδα, δεν μπορεί παρ' άπορη και νά χαίρεται. Και νά, νομίζεις τώρα πώς γελά, πώς ξεκαρδίζεται άπό τά γέλια, πώς φωνάζει στό κρεβάτι πού περιμένει μέσα τό ζευγάρι : «Έ, σύντροφε ! τί χαμπάρια, με τά λούσα σου ; Ίδές λιγάκι τί γίνεται δώ ! Αυτοί, καλέ, προτίμησαν έμένα ! Τους νοιάζει, σου φαίνεται, άν είμαι ξεστρωτο, σκληρός, παλιό ;...»

Ή κυρά-Εύδοκιά πήρε τή βαλίτσα, πού ό Νίκος την είχε πετάξει κει-χόμο, και την πήγε στην κάμρα. Μά όταν γύρισε στό άντρε, τούς βρήκε ακόμα άγκαλιασμένους στό καναπεδάκι.

Ήταν τρελοί, μεθυμένοι άπ' την άγάπη τους. Κ' ήθελαν, θάλεγες, νά μεθύσουν ακόμα, για νά ξεχάσουν τό κακό πού είχαν κάνει της Έλένης...

— Νά σάς βάλο νά φάτε ; τούς ρώτησε δυνατά ή ύπηρέτρια.

Δέ θάχαν καθίσει βέβαια στό τραπέζι τού γάμου, άφού ήρθαν τόσο νωρίς. Αυτό άλλωστε είχε προβλεφθεί κι' ή κυρά-Εύδοκιά τούς είχε έτοιμο ένα άραιό δείπνο.

Συνήλθαν, χωρισθηκαν, σηκώθηκαν.

— Πεινάμε, Δώρα ; ρώτησε ό Νίκος.

— Έξρω κι' έγώ ;... άποκρίθηκε χαμογελώντας ή ικερή.

Ήταν φαγού ή έρωτιάρα. Κ' είχε θυμηθεί πώς άπ' τό πρωί δεν είχε φάει σχεδόν τίποτα. Στο σπίτι, με τη φασαρία τού στεφανώματος, δεν είχαν στρώσει τραπέζι τό μεσημέρι. Στο πόδι, είχαν τοιμήσει άπό τά πλούσια όρεκτικά τού βραδινού γεύματος, τά τυριά και τά φρούτα. Ό, όρισμένως ή Δώρα πεινούσε !

Ό Νίκος, πού αυτός όμως δεν πεινούσε καθόλου, τό κατάλαβε και γέλασε :

— Έλι ! έλα, φαγάνα μου !... Άμ σέ ξέρω έγώ σένα !... Δεν σ' έβλεπα πώς ουχνόσουν πάντα στό φαί ;... Ούτε ή άγάπη δεν σούκοβε την όμεση. Έλα, Εύδοκιά, φέρε μας ό, τι έχεις.

Κάθησαν στό μαρμαρένιο τραπέζι πού ήταν στή μέση τού μεγάλου άντρε, ή κυρά-Εύδοκιά τούς έφερε φαγά και κρασιά, κι' άρχισαν νά τρώνε και νά πίνουν. Ή Δώρα έτρωσε πολύ κι' έπινε λίγο. Ό Νίκος δεν έτρωσε καθόλου κι' έπινε πολύ. Φιλιόνταν όμως τό ίδιο άχόρταγα κι' οι δύο και μλούσαν, φλαρούσαν άκατάπατα, γε-

Στό πατρικό της Δώρας ξεπούσε τό δράμα.

